

З ТВАІМ іМЕМ У СЭРЦЫ

ТАВАРЫШУ СТАЛІНУ

Дарагі Іосіф Вісарыёнавіч!

Мы збіраліс дайна, балька родна, любомы,
Сказ прынесці Табе ў залату пару.
Пра наш край, як у пемры-ялові жылі мы,
Як з уходу чакалі свадо долю-зару.

Расказаць пра сутрачу з баявымі сцягамі,
Асвятышымі соням і зорамі шир,
Пра вяліку разасіні сцягакні з братамі,
Пра удзялнасць нарада Табе, правадыр!

Край наш ворагі розна, як хаде, так звамі:
«Польшчы», «красамі»... Мы — перагудамі струн,
Мовай казак і песня, якія спявалі,
Называлі спрадвеку свой край — Беларусь.

Апавілі наш край і бары і раўніны,
Рэкі выткале вечны листраны узор,
І над небам шырокім разасала краіна
Дываны сенажанаў і сініх азёр.

Нарач пейніца ў сопцы, і прыгашнымі громамі
Хвалі б'юць, і шумы, і пльмуўць у бязмеж,
Баёнкіні сонсы ўглыдянаца ў Крамань,
Дромам — царства лясное зуброў — Белавеж.

Бачы Нёман каліснікі хавы-чўны варагаў
І краінае сонца узорных шылоў,
Чуў напевы чужых, і пачуночны сагі,
І пажкія удары краіжакіх мятоў.

Тут прахозлі шведы, ваявалі французы,
Пустымі магнаты наші край, каралі,
Ручамі сплавіла на слакоту і сножу
Кроў народа баронамі гэтай замі.

З Балініўскім ішлі мы супронь ката ў кароне,
Супронь ката з кръжком і з пяцілі у руках,—
Успамін тых ішлі рахам пессеням звоніль,
У бязыменных народных жывуль курганах.

На абрывах, на ўгорках піхі драме было,
Парасло паліном, сівым мохам густым,
І шумы пілі вятрамі небасіжнымі хвой,
Асымаючы шышакі апад залаты.

Пасля зноў загрымелі, замлю рымі снарады,
Апілітаў прот калюші павуцінам не раз,
І людзе, як калосе, вайна пішчыла градам,
Засцілі нівы хвайлі удушлівы газ.

Гналі нас у аконы, ў буру, ў шквал ашалемы
Багачы і багі, і цары і іх зборы,
Каб з кръзвальных загону, каб з магі аянамых
Як найбольшы сабраць для сябе узялот.

Клікнуў Ленін і Ты нас. І за вамі пайшлі мы
Пра Кастрчыніка дні, баявымі гады.
І чырвоны сцяг волі палімніе над разімай,
Першы раз мы убачылі сонца тады!

Але ворагі зноў падпілі, як шакалы,
Волю нашу хапелі ў кръви патапіць,
Ды працоўны народ, устрымушы наезду,
Адгынуў іх за межы совецкіх граніц.

Толькі, нас аддзялішы, белапольскім найміtem
Не ўзялісі згасіц волі нашай зару.
Калытамі танталі нівы спелага жыта,
Дратавалі Заходнюю Беларусь.

Акапалі граліц, абпягнулі дратамі,
Каб ніколі і венер ухолні да нас
Прынасіці не мог поспі, што пле над палім,
Ва свабодных калгасных прасторах вясна.

І пастаўшы турмы, дзе на сценках і кратах
Мы крывавілі сінепуты кулакі;
Заганялі ў бажніцы, дзе у зорку праклятам
Пануцінам аблітвалі павукі.

На дарогах, па сцежках, нашай кроўю палітых.
З Острых Брам, з Чынтахова і з Рыму, як з нор,
Юды ў чорных сутапах, гадоў-еузіты,
Чапаўшы спрадвеку на геты прастор.

І пражком, і нагайкай, і ражанкам, і кулій
Заганялі ў «рай», апальчылі.
Дзе ішла гэта понаспі, — дравы рвалі і гнула,
Рэкі гнёву народнага бурна пылі.

І расселася пляхта, кулакі і магнаты
З сарапочкою асадніка, кату, шпікоў;
З арлом белым на півы, на сіланіні хаты
Налягела сцярвятыкаў і груноў.

Захапілі абышы, і лясы, і азёры,
У кіпішах застагнала уса старана;
Толькі межы і торбы, палыновае гора,
І пагосты тухілі пакінулі нам.

Сотні лепішых байкоў нашай справы народнай
З авангардных калон, з-пад чырвоных слягоў,
У Свентым Крыжы, Фардоне, ў Вільне, Броніх і Гродне
Адъявалі — каналі драпіць катаржных гоў.

Голёл гнёу жабракамі нас з роднай краіны,
І не раз батракамі на свете брымі.
Знані смагу пампасаў, Уругвай, Аргентыну,
Чорны потам палову зимы палілі.

За пілаткі апошні бралі хлеб і забітак,
Гналі нас на шварвары, прымушалі, каб мы
Ім шляхі працлагаді: і, як шчаблем граніту,
Успілалі мы вёсты сваімі каспымі.

І на захал па рэках, па стальных калінах
Весялі поччу і цём мачты нашых лясоў.
Дэн шаўкевы, пасенак, пываны палатины —
Маладосьць і красу нашых пушч і наёў.

Бесправное ўстрыйніца ход матараў. З высокіх
Каміноў не ўзіміўся падзень юм.
Гартакі змоўкі ў Гродне, стаў тэкстыль Беластока,
Хралі сунту капіліца прац гарады.

Хвалі з цепных прадмесціў, з бесправных кварталаў
Прадырвалі кароні жандары, шпікоў,
Над кастрчынікамі сцягамі шылі, штурмавалі.
Адкінілісі вёсні на кіці гараду.

Уставала Палессе, Кобрын, Іда... Пажары

Ноччу помстай шуталі на стражах асад.

За Асташкінам, Гроднам, хвалі Успенія Нарач

Да браслаўскіх рымскіх замялак і хат.

І заўяды, калі мы ў барыбце падымалі
Сцяг чырвоны, Ты быў сирот нас, правадыр!
З Твайм імем ішлі мы, нас яно сагравала
І яно нашы памерцівалі рады.

І заўяды яно наш прызыў гутэла,
За драгамі Картузскай Бірозы, ў глыбі
Баземату лукішкіх, абудзала ў нас смеласць
І падала на нашы сцягах барацьбы.

З Твайм імем вішні мы ўздымалі голавы,
У крэзалах эморных чулі пары мадалы,
І ў штурмуючых кроках вішні посту посталі
Калі песні Ты з намі ішоў, правадыр!

Вораг сцягіваў сілы: палілічы дымілі
На разбураных вёсках — ад Карапат да Дзвіны, —
І вішні кайдані і над красом кружылі,
Усё пікі апускаючыся, грубаны.

Прадавала народ «Беларуская рада» —
Рознай масі націмі і шлымі шпікоў, —
Прадавала за злоты, амуканствам і эзрадай,
Шлымі воўчымі мы ім на крэмнімі кількоў.

Так у жорсткім змаганні, ў паражэннях, ў парыхах,
Высцікам вечасці — цагніўся націмі гады.
І таму над палімі сумна і сірэліва
Наші родныя песні вішні тады.

Іх спявалі за працай непасыльнай у хаде,
З іх тужых жніві эморныя ідучы,
Іх спявалі батрачка, ад каліснікі дзіні
Алганичоў голад і эмрот начы.

Галасілі ины, калі венер захоні
Ценем хмар градавых засцілі старану,
Калі жудаснай смерці зітраўкі ў народзе
Весткі чорныя, як крумкачы на вайну.

Загримела вайна. Зноў на піхах прымбітых
Началі расці горы матіх-кургану.

Баль апошні спраўлялі шпіні і бандыты,

І ў пагромах лідасі пішнінас кроў.

Алінальночкі заравамі край наші пакутныя,
Толькі вераю жыў беларускі народ,
Што спадуць з рук зблескіх ірэзвыя путь.

І з надзеі глядзелі мы ўсё на уход.

Знамі мы, што над светам рубінавыя зору,

Ні складаць ішчо — Савецкі Саво,

Што Ты, басця наш Сталін, Баччині наше гора,

Возьмеш наша жыццё над ахову сваю.

Будзе ўзягчысліс вікі цвісці ў пакаленіях,
Будзе жыццё вечна ў песнях і сказах той час,
Калі Молату ўсім абрязціў візываленне,
Выпалаўчыя волю Тваю і пакак.

Знамі мы, што над светам руднавыя зору,

Ні складаць ішчо — Савецкі Саво,

Што Ты, жыў ў нашых сорцах, і ў жонкі прамове

Адчувалася мудрая воля Тва!

Твайм імі ўзімілася бурай эвакій,
Паліміла на лозунгах нашых агіт.

Спіралікі зітраўкі на піхах падзілі

Адзінкі зітраўкі на піхах падзілі

Іх спіралікі на піхах падзілі

